

הכלה המוזרה

שלושה בנים היו לאיכר. את שני הגדולים הוא אהב ולא חסך להם דבר ואת הצעיר חשב לטיפש ולא החשיב אותו בכלל. כשהבנים גדלו הגיע זמן לחתן אותם. אמר להם אבא "הנה בניי, עליכם למצוא לכם כלות. סעו, כל אחד בדרכו, ומחר בבוקר ספרו לי איזה נשים מצאתם לכם." הוא צייד את שני הבנים הגדולים, נתן לכל אחד מהם סוס, אך לבן הצעיר לא נתן ולא כלום. יצאו שני הבנים הגדולים אל בתי עשירים בסביבה ומהר מצאו להם כלות. והבן הצעיר הלך לאן שהובילו אותו עיניו וחשב "מי ירצה לחתן בחור עלוב כמוני, אפילו בגדים טובים אינני לובש." הוא הלך והגיע ליער ושם ירד מהשביל ותעה. הלך ביער וראה בקתה קטנה. החליט להיכנס ולנוח שם, הרי ממילא אין לו סיבה למהר. ניכנס וראה באמצע בקתה שולחן ועליו יושבת עכברה קטנה ומביטה על האורח בעיניה השחורות. הצעיר התיישב לשולחן כדי לחכות לבעל הבית. אך פתאום העכברה התחילה

קארליה – צפון-מערב רוסיה
צייר נ. בריוכאנוב

למחרת שני האחים הגדולים התפארו בכלות שמצאו ולצעיר לא היה במה להתפאר.
אבא שאל "ואתה, טיפשון, עם מי התארסת?"
"מצאתי אישה ביער."
"ומי הארוסה שלך?"
"זו שביער, שם התארסתי." ולא סיפר שום דבר יותר, עלה על התנור ושכב לישון.
למחרת בבוקר קרא אבא את הבנים ואמר להם "לקראת מחר כל אחד מכם יביא לי לחם שאפתה הכלה שלו. אני רוצה לבדוק מי מהן אופה טוב ביותר."
הבנים יצאו, כששני הגדולים שורקים מנגינות עליזות. גם הצעיר יצא, למרות שלא קיווה לקבל דבר מה מכלתו המוזרה. "איזה לחם תאפה העכברה!" חשב "אולי תחפש ותביא לי חתיכת קרום יבש." הוא הגיע לבקתה שביער, והעכברה, הכלה שלו, יושבת על השולחן וממתינה לו. והיא שואלת "האם הגעת, חתני, לקחת אותי אליך?"
"באתי לקחת לחם. אבא שלח אותנו כדי שנביא לחם שאופות הכלות שלנו. הוא רוצה

לדבר אליו "לאן אתה הולך, אישי הטוב?"
בן האיכר הופתע שהיא מדברת אליו בקול אנוש, אבל ענה "הרי אינך יכולה לעזור לי, אז למה תשאלי?"
"רק תגיד ואל תסתיר דבר" אמרה העכברה "אולי בכל זאת אוכל לעזור לך."
מצא חן בעיני הבחור שהעכברה מדברת אליו כך, ואמר לו "עלי להתחתן, אני מחפש כלה" וסיפר איך אבא שלו אמר לבנים ללכת

ולחפש כלות, ואיך שלח אותם לדרך.
"אז תתחתן אתי!" אמרה העכברה. ההצעה שעשעה את הבחור והוא צחק, אבל אחר כך חשב "ממילא צוחקים ממני וקוראים לי טיפש ולא חשוב איזו כלה אביא לי." והוא הסכים להתחתן עם העכברה, התארס אתה וחזר הביתה.

את הלחם שלו. הבכור – לחם שיפון, האמצעי
– לחם שעורה והצעיר – כיכר לחם עטוף
במטפחת. אבא מוציא מהמטפחת את הלחם
של הבן הצעיר בעל וריח נהדר של הלחם
מתפזר בכל החדר. לחם רך, אדמוני, ממש
מתאים לשולחן של צארי!
השתומם אבא אך שתק, לא רצה לפגוע
בבנים הגדולים, האהובים שלו. ועכשיו נותן

משימה נוספת "אני רוצה שכל אחת מהכלות
שלכם תארוג חתיכת בד. רוצה לראות מי
מהן אורגת יפה יותר."
שוב חזרו האחים לכלות שלהם. גם הצעיר

לבדוק מי אופה טוב יותר."
"אז אל תדאג. תשכב עכשיו לישון."
כשהבחור נרדם העכברה יצאה החוצה,
צלצלה בפעמון וקראה "קרובי האהובים,
משרתים מהימנים שלי, בואו אלי!"
מכל קצוות היער הגיעו המוני עכברים
והעכברה-הכלה אומרת להם "תביאו לי כל
אחד את גרגיר החיטה הטוב ביותר שלו."
העכברים התפזרו לחורים שלהם והביאו
גרעינים, טחנו אותם, לשו בצק ואפו לחם.
בבוקר העכברה הגישה לחם לחתן שלה. הבן
הצעיר שמח אבל לא אמר מילה, רק הודה
לה, עטף את הלחם במטפחת וחזר הביתה.
באו שלושת הבנים לאבא וכל אחד הגיש לו

כבר מעודד יותר. חושב שגם הפעם העכברה שלו תמציא משהו.

הגיע לבקתה והעכברה יושבת כמו תמיד על השולחן. סיפר לה למה בא הפעם. היא השכיבה אותו לישון, וכשישן כבר צלצלה שוב בפעמון וקראה "קרובי האהובים, משרתים מהימנים שלי, בואו אלי!"

הגיעו העכברים בריצה, מחכים והעכברה אומרת "תביאו לי, כל אחד מכם, סיב פשתן הטוב ביותר!"

העכברים חזרו למאורות שלהם, בחרו סיבי פשתן מעולה וחזרו. ואז התחילה העבודה. טוו חוטים, הכינו את השתי וארגו. עד הבוקר הבד היה מוכן והוא כזה לבן, דקיק ועדין כמו קורי העכביש. העכברה קיפלה את הבד, שמה לתוך קליפת אגוז ונתנה לחתן. הוא

הודה לה שוב וחזר הביתה.

האחים שלו היו כבר שם עם הבד שלהם בחתיכות גדולות. הצעיר התבייש שהבד שלו אולי קטן. האחים הגדולים הראו את שלהם, בד פשתן רגיל, עבה. הצעיר השתהה. ואבא שואל "למה אינך מראה את אומנות כלתך? מה, היא לא עשתה כלום?"

והבן הצעיר נתן לאבא את האגוז. אבא לקח אותו, פתח והוציא מטרים על מטרים של בד דקיק, לבן, כזה שאפילו אצל הצאר לא ניתן לראות!

אבא הופתע עוד יותר מאשר קודם, אבל לא אמר לבנו מילה טובה. "טוב! לך לישון על התנור!"

עברו ימים אחדים ואבא קורא שוב לבניו "הגיע זמן לראות את הכלות שלכם. סעו להביא אותן ומחר בבוקר נראה אותן כאן!" הבנים הגדולים יצאו כרגיל על הסוסים שלהם והצעיר הולך ברגל. הולך וחושב "עכשיו יצחקו ממני האחים ואבא, כשאבוא עם

אך עוד לא הספיק לזוז ממקומו כשהמים
בנהר העלו קצף ועל החוף קפצה שלישיית
סוסים חומים רתומים למרכבה זהובה!

הסוסים יצאו אל הדרך, משכו מהמים את
המרכבה, ומהמרכבה יצאה נערה בעלת יופי
שלא נראה כמותו, כזו שאפילו לא לחלום
עליה!

הצעיר עומד כאילו צמח לתוך האדמה.
והנערה מביטה עליו, מחייכת ואומרת "למה
אתה עוד עומד? כנס למרכבה ותביא אותי
לאבא שלך! הרי זו אני, ארוסתך."

העכברה שלי. בוודאי יגרשו אותי מהבית. אוי,
מוטב היה כבר להסתובב בטל בעולם במקום
לגור בבקתה העלובה הזו. "והוא ניכנס
לבקתה ואומר לכלתו "אבא רוצה לראות
אתך."

"טוב" היא אומרת "אז ניסע!" והיא רותמת
ארבעה עכברים למרכבה מקליפת אגוז,
מושיבה עכבר חמישי כרכב, מתיישבת
במרכבה ואומרת "הנה, אני מוכנה, נוסעים!"
נסעו. העכברה נוסעת במרכבה והוא לידה
הולך ברגל. אמנם מפחד מאוד, מתבייש,
אבל צריך לעבור גם את זאת! הגיעו לנהר
והיו צריכים לעבור בגשר. המרכבה עלתה על
הגשר ושם ראה אותם עובר אורח. ראה
אותם והשתומם "מעולם עוד לא ראיתי
שעכברה תיסע במרכבה! אך, הנה לך!"
ובעט במרכבה. והמרכבה נפלה מהגשר
לנהר וטבעה יחד עם העכברה וכל הצוות.
הצעיר נעצר מבולבל. הוא לא ידע מה
לעשות, האם יספר עכשיו לאבא שהתארס
עם עכברה וזו טבעה בנהר?

אותו לטיפש עשה טיפשים מכולם! עכשיו
התבייש אבא שהעליב את בנו, שקרא לו
טיפש. כבר אחרת התחיל להסתכל על בנו
הצעיר.

ובזמן החתונה התחיל אבא לשאול את בנו
איפה מצא את הכלה הזו. והבן רק אמר
"ביער מצאתי אותה." אבא כבר רצה לנזוף בו
על התשובה, לכנות את בנו כרגיל "טיפש!"
אבל תפס את עצמו ברגע האחרון ולא השיב
דבר.

אחרי החתונה נסע הצעיר לממלכה של
אשתו, ושם כבר הכל היה כמו קודם. ושם הם
חיים עד היום בעושר ואושר.

הבחור לא הבין כלום אבל ניכנס
למרכבה. חשב שהוא חולם.
והנערה התחילה לספר לו על
עצמה:

"אני בתו של מלך. מכשפה
אחת רצתה שאתחתן עם בן
שלה ואני לא הסכמתי. כנקמה
היא הפכה אותי ואת כל
הממלכה שלנו לעכברים. והייתי
צריכה להישאר כך עד שימצא
אדם שיסכים להתחתן אתי, ועד

שלא יזרקו אותי למים. ואתה הסכמת
להתחתן אתי והאיש גס הרוח שעל הגשר
דחף אותנו לנהר. לכן אני יכולה להראות את
עצמי לאבא שלך כמו נערה."

בשמחה רבה נסע החתן המאושר עם הכלה
היפהפה לביתו של אבא. האחים שלו עם
הכלות כבר המתינו שם. כולם נדהמו כשראו
את המרכבה המוזהבת. וכשהבן הציג את
כלתו לאבא איש לא האמין לעיניו. אבא עצמו
לא יכול היה לפתוח את פיו. הנה זה שחשבו

